

La finestra oberta

ÀNGEL
SUBIRATS

L'anarcocapitalisme com a solució?

Argentina sempre s'ha caracteritzat per la seva circumstància política, diguem, una mica especial. Consolidant-se democràticament a la primera part del segle XX amb el que passaria a anomenar-se «peronisme» (un corrent polític nacionalista popular de base sindical, sorgit a Argentina cap als anys 40 al voltant de la figura de Juan Domingo Perón), aquesta democràcia sempre ha estat una mica inestable. Finalment, al llarg de la història fins ara, traient els parèntesis de tipus militar, Argentina ha quedat marcada per dos bàndols a l'hora de governar: els peronistes, i els que no ho són.

I aquí és on apareix la figura de Javier Milei com a candidat en els últims comicis presidencials, que no sent peronista, amb el seu partit «La libertad avanza» tant s'ha enfrontat als peronistes, com als que no ho eren, o sigui, s'ha enfrontat amb tothom... i ha guanyat, amb 14 milions de vots, passant a ser el president més votat a Argentina.

Però què defensa aquesta figura, per tenir aquest èxit tan rotund? Doncs inicialment les seves postures no semblarien especialment populars, ja que s'oposa a l'educació sexual a les escoles, a l'avortament (inclús en cas d'abús sexual...), refusa la vacunació enfront de la COVID o promou la lliure circulació d'armes. El seu mètode tindria tres fases: la primera, retallar despesa pública i reduir impostos, la segona reduir ju-

bilacions i pensions, així com plans socials i ministeris, i finalment «liquidar» el banc central i reformar la sanitat, la seguretat i l'educació.

Tot i això, la societat argentina ha volgut que estigui al poder, i segons com es pot arribar a entendre. Venint d'un mandat «no peronista» que ha fracassat rotundament en la tasca de dirigir el país, i amb la gent una mica cansada que els peronistes, quan havien manat, no havien sabut tampoc fer remuntar Argentina, escollir Milei era la millor manera de castigar a tots els polítics corruptes o incompetents que han manat fins ara. També la situació a Argentina fa ja anys que és insostenible per a la ciutadania, amb unes últimes dades del 142% d'inflació, 40% de pobresa, o la mateixa moneda devaluada aproximadament un 1000% respecte al dòlar.

I és que Argentina no pot ara mateix intentar fer canvis de manera gradual, no té diners, i Milei defensa, per tant, que no és sostenible. Vol fer les retallades en l'àmbit de govern de manera immediata, i prio-

ritzar la inversió i el consum privat, creant, així ho creu, una estabilitat inicial, que permetrà fer créixer al país, frenar la inflació, crear confiança, i fer pujar la inversió estrangera.

Ho podrà aconseguir? El plantejament no és del tot dolent, però ara mateix, sent ja president, curiosament ha deixat de parlar de la dolarització, i ha deixat de banda molta gent de «La libertad avanza» per posar al davant de ministeris gent del govern anterior (del que tant renegava). Això sí, ha reduït els subsidis a l'energia i al transport, l'obra pública, el finançament a les regions. I tots els funcionaris amb menys d'un any d'antiguitat han estat acomiadats (exceptuant alguns càrrecs d'importància o minusvàlids sembla ser), o sigui que sí que està complint algunes de les promeses electorals.

A veure si realment «La libertad avanza», però el que de moment retrocedeix és la solidaritat. ≡
Membre de la CPN de Progressistes-SDP.